

HỒ NHỚ RỪNG THỜI @

*Còn đâu nữa, một đời oanh liệt!
Của cái thời ngạo nghệ làm cha
Ta đã lĩnh cả nước gọi ta
Một ngôi vị là cha già dân tộc.*

*Nhớ thuở ấy, tuy sống trong hang hóc *
Ta tha hồ nói dóc...
Khôi người nghe
Ta tuyên truyền cho một lũ đui mắt, đầu què...
Kèn chúng thổi tò te xung ra trận.*

*Chuyện cuộc đời của ta thật lâm ly, gây cần
Xuống tàu Pháp đi Tây rồi ta xấn tới Nga
Đất nước của Lê-Nin, ta chọn làm nhà
Thấy được Chủ nghĩa cộng sản, lòng ta bật khóc.*

*Nó đây rồi, ta chả phí công khó nhọc
Vội đem về, dạy đám học trò ngoan
Cũng theo Lê-Nin, tổ chức đảng, tổ chức đoàn
Và thúc giục đám nhóc con đi làm khách mệnh.*

*Đường tắt thắng, con đường sẽ đến
Lấy bạo lực chính chuyên mà nện quân thù
Theo lệnh ta, hàng triệu thanh niên chết, mặc kệ mẹ chúng, ta sướng ru!
Ta vẫn được kính nể là "Bác Hù" vĩ đại.*

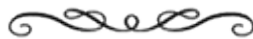
Tuy độc thân, nhưng thú thật, ta đã chơi nhiều gái
Gái còn trinh, hay vợ của đồng chí, ta cũng xơi tái tới luôn
Vị thế của ta, ai mà chẳng thêm thường?
Làm chủ tịch nước, kiêm luôn cha già thần thánh...

Suốt thời qua, ta uy nghi như rồng chấp cánh
Viết sách tự khen, tự thần thánh thân ta
Để mãi mãi là vua khi thống nhất sơn hà
Già trẻ lớn bé đều phải tôn ta là cha già dân tộc...

Nhưng hôm nay, nằm trong lãng mà hồn ta bật khóc
Hận cho lớp cháu con, một lũ nhóc tinh ranh
Chúng đã lăn tra trên mạng và đã biết rõ ngọn ngành!
Rằng ta đã lừa gạt thầy khôi đâu đất sét và đâu xanh cả nước.

Thôi hết rồi, giờ ta đâu còn tiến ngang, xẻ ngược
Đồng chí cháu con cũng hết phước hết phần
Có lực nào cản nổi lực của dân?
Khi gian mị đã bị lột trần ra sự thật.

Hở nhớ rìeng * *
Than ôi!
Còn đâu nữa một thời...
Ta khóc ngất.

Nguyễn Thạch - (QLB)